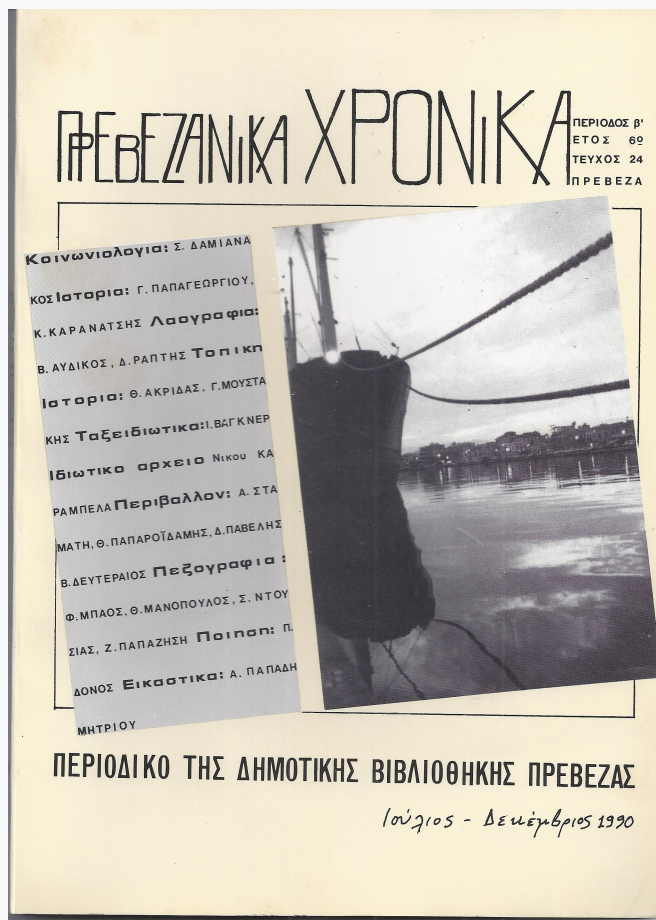

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 24 (1990)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 24 (1990)

Λόγος και αντίλογος

Αθανάσιος Γεωργόπουλος, Γεώργιος Μουστάκης

doi: [10.12681/prch.41355](https://doi.org/10.12681/prch.41355)

Copyright © 2025, Αθανάσιος Γεωργόπουλος, Γεώργιος Μουστάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γεωργόπουλος Α., & Μουστάκης Γ. (2025). Λόγος και αντίλογος. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (24), 188–190. <https://doi.org/10.12681/prch.41355>

Λόγος και αντίλογος

ΠΡΟΣ

την Διεύθυνση Δημοτικής Βιβλιοθήκης ΠΡΕΒΕΖΗΣ
Εθνικής Αντιστάσεως 481 00 ΠΡΕΒΕΖΑ

Εις τα ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, σελίς 172 τεύχος 23, ο κ. Γιώργος Μουστάκης γράφει:

« Ο δικηγόρος και έφ. Λοχαγός Γ. Φωτόπουλος ο οποίος στην κατοχή πήγε στο Ν. Ζέρβα και κατάφερε να γίνει διοικητής ενός Τάγματος (150 περίπου άνδρες) που συγκροτήθηκε από τον Ανεξάρτητο Λόχο Παππαδατών, δημιουργημα του έφ. Αξ/κού Κολιόπουλου » κ.λπ.

Πρόκειται για ανακρίβεια, όχι ηθελημένην ασφαλώς, αλλά οφειλομένην εις άγνοιαν. Απλώς, για την ιστορικήν αλήθειαν και μόνον, σας γνωρίζω τα κάτωθι:

Ο έφ. Αξιωματικός που εδημιούργησε τον Ανεξάρτητον Λόχον Παππαδατών, δεν λέγεται Κολιόπουλος, αλλά Αθανάσιος Γεωργόπουλος - ο Υπογράφων - ο μοναδικός έφ. Αξ/κός την περίοδον εκείνην στο χωριό Παππαδάτες.

Άλλως τε, δεν υπάρχει εις την εν λόγω Κοινότητα Παππαδατών, άτομον με επώνυμον Κολιόπουλος.

Μεθ' υπολήψεως
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
Παππαδάτες, 15.12.1990

Απάντηση

Στο προηγούμενο δημοσίευσμά μου, «Από την κοινοβουλευτική ιστορία του τόπου μας», από παραδρομή έγινε λάθος στη φράση: « που συγκροτήθηκε από τον Ανεξάρτητο Λόχο Παππαδατών, δημιουργημα του έφ. Αξ/κού Κολιόπουλου » κ.λπ. Το σωστό είναι: του Αθανασίου Γεωργόπουλου. Το λάθος δεν είναι από άγνοια, γιατί τον κ. Αθ. Γεωργόπουλο τον γνωρίζω, όπως και την μεγάλη και θετική προσφορά του στην αντίσταση.

Εξάλλου τις πληροφορίες μου τις έχω από τον φίλο μου και στενό συγγενή και συνεργάτη του την εποχή εκείνη Απ. Π.

Γ.Ι.Μουστάκης

Για το ερασιτεχνικό θέατρο

Διαβάζοντας το άρθρο του Άγγ. Παληκίδη στο προηγούμενο τεύχος των «Πρεβεζάνικων Χρονικών», αριθ. 23 για το ερασιτεχνικό θέατρο, κατάλαβα ότι ματαίως σ' αυτό τον κόσμο υπάρχουν επαγγελματίες ηθοποιοί και σκηνοθέτες. Ότι, τέλος πάντων, τα δεινά του θεάτρου στον τόπο μας ξεκινούν από τον επαγγελματισμό. Ότι το ερασιτεχνικό θέατρο είναι ο κινητήριος μοχλός του πολιτισμού. Δε νομίζω ότι είναι τόσο απλά τα πράγματα. Δηλαδή εξωραίζουμε το ερασιτεχνικό θέατρο και σιχτιρίζουμε το επαγγελματικό;

Δεν θέλω να υπερασπιστώ την κ. Βουγιουκλάκη ή κάποιον άλλο ηθοποιό, σκηνοθέτη. Αντίθετα εκτιμώ τη προσπάθεια των ανθρώπων που δούλεψαν με κόπο και μεράκι στη Θεατρική Σκηνή Πρέβεζας. Νομίζω όμως ότι οι παρατηρήσεις, τα συμπεράσματα στο άρθρο στηρίζονται σε μια σαθρή βάση. Και θα εξηγήσω γιατί. Υπάρχει κατά τη γνώμη μου σωστό επαγγελματικό θέατρο, σωστό ερασιτεχνικό. Όπως αντίστοιχα κακό επαγγελματικό θέατρο και κακό ερασιτεχνικό. Αυτό δεν αναφέρεται πουθενά. Μάλιστα το άρθρο παίρνει σαν παράδειγμα (αθέλητα ίσως) το καλό ερασιτεχνικό θέατρο και το συγκρίνει με το επαγγελματικό ολόκληρο, βγάζοντας έξω την προσπάθεια των ηθοποιών για ανύψωση του πολιτιστικού επιπέδου. Στην καλύτερη περίπτωση το άρθρο αποσιωπά το καλό επαγγελματικό θέατρο. Κάνει κατά τη γνώμη μου λανθασμένη σύγκριση.

«Ράβδος εν γωνία, άρα βρέχει». Αυτό προσπαθεί να αποδείξει;

Λέει το άρθρο: «Ο ερασιτέχνης σπάνια ορίζει αυστηρά τη χρονική περίοδο επεξεργασίας του έργου του». Δηλαδή έχει την ευκαιρία να το βγάλει καλό κι ο επαγγελματίας λέει ό,τι βρέξει ας κατεβάσει, αρκεί να προλάβει τη saison;

Πιο κάτω: «Είναι αδιανόητο για ερασιτέχνη να προσβάλλει την αισθητική της θεατρικής πράξης, να προκαλέσει εκβιαστικά το γέλιο ή τη συγκίνηση για να επιβάλλει την ύπαρξή του». Κι εκείνος ο ερασιτέχνης, που προσβάλλει την αισθητική της θεατρικής πράξης, ξεχνώντας μέχρι και λέξεις από το ρόλο, που λειτουργεί χωρίς να αισθάνεται το ρόλο του κάνοντας άχαρες κινήσεις; Αυτός δε μας επιβάλλει την ύπαρξή του, την κακή, άχαρη θεατρική ύπαρξή του; Φατρίες δημιουργούνται στους επαγγελματικούς θιάσους αλλά και στους ερασιτεχνικούς, όταν μπλέκεται σ' αυτούς επαγγελματίας σκηνοθέτης.

Αυτό μας λέει κάπου αλλού το άρθρο. Και κείνος ο ερασιτέχνης, που έπαιξε μια φορά στο θίασο της «Άνω Ράχης» και κοιτάζεται στον καθρέφτη κάνοντας τον εαυτό του καλύτερο κι από το Ρόμπερτ Ντε Νίρο;

Ή ο σκηνοθέτης ο ερασιτέχνης, που δε θέλει επαγγελματία, γιατί αυτός τί θα γίνει μετά; Ποιόν θα σκηνοθετήσει; Υπάρχουν στο επαγγελματικό θέατρο άνθρωποι, που είναι κακοί χαρακτήρες, «καριερίστες», κυνηγοί ευκόλου χρήματος κ.λπ. Αλλά το είδος ευδοκιμεί και στο ερασιτεχνικό

θέατρο.

Να το ξεκαθαρίσουμε. Ανάγκη έχουμε από σωστό επαγγελματικό θέατρο και από σωστό ερασιτεχνικό θέατρο. Από τον κακό τους εαυτό προέρχεται ο κίνδυνος.

Το ερασιτεχνικό θέατρο δίνει τη δυνατότητα σε μια ομάδα ανθρώπων ν' ασχοληθούν, έστω για μια φορά, με την Τέχνη. Να προάγουν τους ίδιους τους εαυτούς τους αλλά και το υπόλοιπο σύνολο. Να καλύψουν μια σοβαρή ανάγκη μη ύπαρξης θεατρικών πράξεων (στην επαρχία κυρίως), να φέρουν μια ομάδα ανθρώπων περισσότερο κοντά στο θέατρο. Να αναδειχθούν οι ανησυχίες πολλών από την ομάδα αλλά και τα ταλέντα, που ίσως στελεχώσουν επαγγελματικούς θιάσους, χωρίς αυτό να γίνεται αυτοσκοπός. Όμως παραμένουν ερασιτέχνες και δεν είναι άσχημο. Προσφέρουν πολλά.

Η παιδεία όμως στους ερασιτέχνες λείπει. Πού έμαθε π.χ. κάποιος ορθοφωνία, κίνηση στο θεατρικό χώρο, υποκριτική και μιλάμε για κάποιον που ίσως για πρώτη φορά συμμετέχει σε θέατρο; Πού έμαθε ο ερασιτέχνης σκηνοθέτης να σκηνοθετεί; Να μεταδίδει αυτό που θέλει στους υπόλοιπους; Δε φτάνει μόνο το μεράκι. Ο θεατής ενός ερασιτεχνικού θιάσου τα συγχωρεί όλα αυτά, γιατί ξέρει ότι έχει να κάνει με το Γιώργο, την Αγγελική, που είναι φίλοι του και πηγαίνει να τους δει.

Από τον επαγγελματία έχει άλλες απαιτήσεις. Με το επαγγελματικό θέατρο κερδίζεις άλλα. Θα μπεις στο ρόλο του πρωταγωνιστή, θα τον αισθανθείς, γιατί ο ηθοποιός θα ξέρει πώς να τον δώσει. Θα δεις την άσπρατη γραφή του σκηνοθέτη κατά τη διάρκεια όλης της παράστασης. Στην κατανομή των ρόλων θα πεις ότι ο τάδε έπαιζε καταπληκτικά, θα σε συναρπάσει όχι γιατί βλέπεις το φίλο σου να παίζει, αλλά η πλοκή, οι κινήσεις του ηθοποιού, οι διακυμάνσεις της φωνής του, το περιπάτημά του, η καλή χρησιμοποίηση των σκηνικών, η μουσική.

Γιατί φεύγοντας θά 'χεις γνωρίσει μια πολύ όμορφη πλευρά των ανθρώπινων δυνατοτήτων. Τα ελαττώματά του, βεβαίως η ανάπτυξη φατριών, βεβαίως οι καριερίστες, βεβαίως οι σκηνοθετικές αυθαιρεσίες, που μπορούν να αναπτυχθούν.

Σε κάποιο άλλο σημείο το άρθρο μιλάει για τα «μεγάλα ονόματα» του επαγγελματικού θεάτρου... και για τα «μικρά ονόματα» του ερασιτεχνικού, θα πρόσθετα εγώ. Το πρόβλημα δεν είναι στα μεγάλα και μικρά αλλά στα ονόματα. Όταν κινδύνεψε από τα ονόματα, κινδύνεψε το θέατρο, είτε ερασιτεχνικό, είτε επαγγελματικό. Μόνο που σε πολλές περιπτώσεις τα μικρά ονόματα χάθηκαν μαζί με τον ερασιτεχνικό θίασο (προς απογοήτευση του κόσμου), ενώ τα μεγάλα ονόματα έκαναν έναν άλλο θίασο.

Γιατί όταν «δεν κάνεις θέατρο για το θέατρο», τις περισσότερες φορές πετυχαίνεις είτε είσαι ερασιτέχνης, είτε είσαι επαγγελματίας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ